

... alebo ak už hovoríme o tom, že „však si všetko plníme a dodržiavame...“, skontrolujme si to!

BOŽIE SLOVO:

(Flp 3,4-6)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Filipanom: *Ak si niekto iný myslí, že môže mať nádej v tele, tým skôr ja: na ôsmy deň obrezaný, z Izraelovho rodu, z Benjaminovho kmeňa, Hebrej z Hebrejov, čo sa týka zákona farizej, čo do horlivosti prenasledovateľ Cirkvi, čo do spravodlivosti, ktorá je v zákone, žil som bezúhonne.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 395, 486, 670, 495, 436, 426)

Aj s „karanténou prestávkou“ nám zabralo celých jedenásť mesiacov naše putovanie Desatorom. Možno je čas na malú rekapituláciu. Mnoho ľudí o sebe tvrdí: „Však ja si všetko plním, všetko dodržiavam, všetko zachovávam“. A aj keď to možno (dúfajme) my sami nehovoríme, predsa to tak možno kdesi v srdci cítime – že sme v poriadku, ľudia spravodliví a zbožní. Nakoľko to tak je naozaj? Poďme si to zhrnúť a nechať sa posúdiť Božím zákonom!

1) NEUBLÍŽ BOHU! Znie nám to divne, že? Môžeme my, ľudia, ublížiť Bohu? Ak nám ide o to, či Ho môžeme zraniť alebo zabiť, odpoveď znie, nie, nemôžeme, nemáme žiadnu silu ani schopnosť na Boha nejako siahnuť alebo Mu ublížiť. Môžeme Bohu ublížiť vnútorné, spôsobiť Mu bolesť, zármutok? Pozrime sa na Boha Ježiša Krista plačúceho nad Jeruzalemom a jeho hriechom a nekajúcnosťou. Pozrime sa na nárek Boha nad hriechom a vierolomnosťou svojho ľudu v Starom zákone. A pozrime sa na kríž, kde Boh, z lásky k nám, je zranený každým jedným našim zlom a hriechom. Áno, takto Bohu ublížiť môžeme a ubližujeme. Môžeme Boha okradnúť? Aj to. Sú veci, ktoré si Boh na zemi vyhradil pre seba, ako skúšku našej lásky – a ak na ne vzťahujeme ruku, okradáme Boha, ako hovorí: „Môže človek ukracovať Boha? Lebo vy ma ukracujete. Spytujete sa však: “V čomže ťa ukracujeme?” V desiatku a poplatkoch“ (Mal 3,8). A dokonca aj keby sme nič z toho nemohli – stále môžeme konať spôsobom, ako keby sme Bohu chceli ublížiť. Takže v praxi:

- Boh je v mojom živote na prvom mieste – záujmy Bohu a vernosť Bohu a Jeho príkazom uprednostňujem pred všetkým ostatným. Je mojím Bohom. Kristus ma oslobodil a patrím iba jemu. Vierou prijímam všetko, čo mi hovorí. Som si istý v nádeji, že svätosť a Boží život, ku ktorému ma povolal, je aj u mňa možný. Mám záľubu a milujem žiť podľa Jeho príkazov. Uctievam Boha tým, že mu prinášam obety, pretože v tom je podstata uctievania niekoho ako boha: štandardom je onen už spomenutý desiatok, 10% mojich príjmov, ako hovorí v Písme Jakub: „Jahve bude mojím Bohom ... a zo všetkého, čo mi dáš, odovzdám ti desiatky“ (Gn 28,21-22). Takisto obeť chvály a vďaky v modlitbe. Obzvlášť ale obeť Eucharistie, ktorú si sám Boh vyvolil ako večnú obeť zmierenia – preto najmenej každú nedeľu a prikázaný sviatok aktívne Bohu prinášam spolu so spoločenstvom Cirkvi obeť svätej omše a celý deň zachovávam pokoj a náplň Dňa Pána a radosti mu vlastnej. Aj v tom najnúdzovejšom prípade, uprostred pralesa alebo v samote Arktickej pláne, urobím všetko pre to, aby som najmenej raz v roku sa vyspovedal a prijal najsvätejšiu Eucharistiu – v bežných podmienkach potom pravidelne a často. Nikdy nevyslovím neúctivo Božie Meno ani o Ňom tak hovoriť nebudem, lebo mi je nadovšetko vzácný. Už vôbec nie naň krivo prisahať a „zaklínať sa“ ním. Ako ohňu sa vyhýbam poverám, čarám, vešteniu, horoskopom, mágií, amuletom, modlám. Svoju dôveru nekladám ani do ničoho pozemského, ani do zdravia, ani do peňazí, ani do postavenia, ale len do Boha. Neslúžim ničomu z toho, ale naopak, cez toto všetko slúžim Bohu.

2) NEUBLÍŽ RODINE! Rodina je prvá a základná „domáca Cirkev“, prvý zväzok, dôležitejší a prvotnejší než štát, než všetko ostatné na tomto svete. Je našou úlohou robiť všetko preto, aby naša rodina fungovala, aby sme sa v nej navzájom „ctili“ – čiže podporovali sa, pomáhali si, stáli pri sebe, tvorili spoločenstvo lásky, v strede ktorého je Boh.

- Ako manželia si uvedomujeme, že sme boli vo sviatosti manželstva vysvätení (podobne ako kňazi) k službe Cirkvi spôsobom, v strede ktorého je rodina a splodenie a výchova detí a so všetkou vážnosťou túto službu prijímame: Rodičia sa starajú o deti a vychovávajú ich najlepšie ako dokážu (a aj v tomto umení sa cvičia a rastú), podľa Božích príkazov a v spoločenstve Cirkvi – hlavne vlastným príkladom a svedectvom. Deti rešpektujú a poslúchajú rodičov, ctia si ich a v starobe sa o nich riadne postarajú. Nerobíme nič, čo by ohrozovalo manželstvo, naše či cudzie: žiadne zahýbanie, žiaden flirt, žiaden mimomanželský sex, žiadne porno, dokonca ani len myslenie a túžba na to. Miesto toho sa cvičíme v čnosti čistoty, sebaovládania, aby nie vášne a pudy vládli nám, ale my im a s ich pomocou sme budovali manželstvo a rodinu vo vernej oddanosti. Poznáme hodnotu cudnosti, správame sa tak i pristupujeme tak k iným, aby sme ich videli nie povrchne či ako objekt žiadostivosti, ale videli čo najviac vnútro. Cieľavedome pestujeme postoje vďačnosti, vzájomnej zodpovednosti, obetavosti, vernosti, vzájomného súladu a ohľaduplnosti. Prijímame aj záväzok a zodpovednosť voči širšej ľudskej rodine – obec, národ, štát,... – angažujeme sa v spoločenskom a politickom živote za spoločné dobro, v súlade so sociálnou naukou Cirkvi.

3) NEUBLÍŽ ČLOVEKU! Nie si jeho stvoriteľ ani pán, nemáš právo nad ním ani jeho životom!

- Nikdy a za žiadnych okolností si neprajem smrť ani bolesť a ani žiadne ublíženie ani zlo u nijakého človeka. Ak aj v nevyhnutnej situácii (spravodlivá vojna, nevyhnutná sebaobrana) po vyčerpaní všetkých ostatných možností spôsobím niekomu ujmu, tak len ako „vedľajší dôsledok“

a nikdy nie preto, že by som mu ju želal a chcel spôsobiť. Neprechovávam k nikomu hnev. Nepomstím sa, neodplácam zlým za zlé. Vyhýbam sa aj všetkému, čo môže iného človeka pohoršiť a tak mu brániť v poznaní a nasledovaní Boha. Zastávam sa slabých. Odmietam potrat, pretože je nájomnou vraždou nevinného bezbranného človeka, neschvaľujem ho, nikoho naň nenavádzam. Starám sa o svoje zdravie, aby tak aj moje zdravie slúžilo Bohu a Božím veciam.

Neubližujem ani povesti a duši človeka – posmechom, iróniou, ohováraním, osočovaním, posudzovaním, ponížovaním ani nijako inak.

4) NEUBLÍŽ MAJETKU INÉHO ČLOVEKA! Právo vlastníť seba a veci potrebné pre život sú základným právom človeka.

- Uvedomujem si, že majetok mi je iba zverený, aby som ho využíval na spásu seba, rodiny, iných ľudí, na dobro všetkých a na vzrast Božieho Kráľovstva. Je to nástroj tohto všetkého a tak naň ako jeho správca pozerám. Nekradnem, ani v robote. Požičané vrátim. Chránim aj cudzie veci. Nezávidím. Nezúžim po majetku, už vôbec nie cudzom. Spôsobenú škodu riadne nahradím. Riadne platím dane, aj DPH. Pestujem čnosť štedrosti, nie som lakomý. Chránim životné prostredie a starám sa o náš spoločný pozemský dom.

5) NEUBLÍŽ PRAVDE!

- Hovorím pravdu, neklamem, plním sľuby a záväzky. Som diskretný tam, kde to treba v záujme dobra hlavne iných ľudí. Viem mlčať, ak treba. Viem sa zastať práva iného človeka, ak treba, jasne svedčím pravde a konám spravodlivo a čestne. Pestujem v sebe i v rodine úprimnosť a priamosť. Chránim čnosť a dobré meno iných. Nechválím sa zbytočne, nepreháňam. Učím sa rozvíjať zmysel pre krásu ako odlesk Krásy Boha. Rešpektujem súkromie iných, rovnako dôveru.

OTÁZKY:

Tak ako? Sme naozaj ľudia spravodliví, v tomto všetko dokonalí, že nám srdce nič nevyčíta? Ak hej, čo?